



Stefánia = úh

ista lép éno"

Csak azért szállottam le a 18-as-ról, véletlenül ráértem, végigsétálok, mondom, a Stefánián, olyan régen nem jártam erre.

Ebédről jöttem tudniillik, egy művészbarátomnak a Százados-úti kis piros kastélyából, öt óra múlt, éppen ez az a délutáni idő, mikor elevenedni kezdett már a Stefánia-út, hajdanába-danába.

Leszállottam a Víztoronynál, most is Zsirardi van a fejemben, mint akkor, az a fajta egyszín szürke ancúg van rajtam, mint akkor, még a szabása is ugyanolyan; a sárga cipóm is az a legitim félfranciás forma, mint akkor. Csak az ingem puha ing (akkor a legsú-

lyosabb kánikulában is keményített ingbe voltunk zárva) és a botom nem az, ami volt, mert most bambuszbotot forгатok, lassabban, mint azt a malacca-botomat, amelyiket úgy szerettem hajdanában-danába.

Milyen csend van itt édes jó istenem, pedig már elhagytam a Földtani Múzeumot, már villák előtt lépkedek, idáig egy teremtett lélekkel nem találkoztam.

Milyen csend van, milyen magamba járok, milyen könnyű most a szívemnek itt megfájulni, milyen olesó itt a sóhaj, olesóbb mint a Levente. Lehajtom a fejem, ezt az ellenállhatatlan édes bánatot

élvezni a Stefánián, a Stefánián.

Lehajtom a fejem, a gyalogoncok flaszterjén sebek tátonganak, háborús sebek, igen, olyanok mint némelyik szerencsétlen vitéz sebei, amelyek most is meglátszanak, so-hase fognak behegedni. Fölveszem a fejem: ez a villa eladó. A szomszéd oldalon is tábla a kapun, tábla az ablakban: eladó, kiadó.

Három szoba kiadó, hétszobas urasági lakás kiadó. A kocsiút is sebes, foszlott, rongyos. No itt zötyög egy motorbiciklista, csuda, hogy fel nem bukott abban a csúnya hordadásban.

A Park Club, ó szerelmes Minde-nem. Mintha meghalt volna, mintha kísértetek néma vára volna, fényes nappal! Mintha száz meg száz éve volna, hogy a terrazon kint csücsültek a gróf urak, meg hogy gróffiak és a komteszek ott lengedeztek benn a zöld fák alatt a groundokon, halkán, hófehéren, akár valami halandók közé beosztott leány- és fiútündérek. Itt jön a Gerbaud-pavilon, el van bújtatva a keramitos Fővárosi Múzeum mögé, úgy hallatszott titkosan, ábrándosan a zene délután onnét, jaj meghalt már Radics Béla is, kinek fáj még, ki gondol még vissza rá? Ki látja még emlékebe, amint a nyári Gerbaud feljárója előtt a banda élén ott állott zsaketben, aranylánca folyt a mellényén keresztül, letette az arcát a hegedű mellére, nem riszálta magát, nem is mosolygott, úgy játszott, mintha államtitkár lenne vagy nem tudom micsoda, akinek mindig komolynak kell lenni. Ha bebillegtem a nyári Gerbaud kertjébe, mindig eljátszott a kedvemért egy szép Crémieux-t, annak a verse úgy kezdődött, hogy: Vous êtes si jolie, oh mon bel ange blonde. Mikor bevégezte, diszkrétén fejet hajtott abba az irányba, ahol ültem, csak én tudtam, hogy nekem szólt az a valse lente, amelyet a fehérarcú cigányúriember játszott. Kü-

lönben pedig a nép, az előkelő nép is, meg a polgárnép is a bécsi valcerekben andalgott, a Lehár, meg az Oscar Strauss, meg a Leo Fall valcerein, a Gerbeaudban is, meg a Kolegerszkyben is. A Kolegerszky-kioszk körül ötezer vendég oszonázott a katonazene mellett, a Kolegerszky előtt a sétányon a fehér székeken ültek a zenét szürcsölni a családapák, -anyák tíz fillérért, ha jólemlékszem. Ültek végésvégig a Múcsarnokig ezen az oldalon. Fizetett széken meg potya padon, muzsikát hallgatni, levegőt szívni, meg nézni, nézni a kocsi-korzót, az kezdődik úgy félhatkor, tartott vacsoraidőig. Grófok és grófnék, bárók, bárónék, bankárok bankárnék, mindenféle gazdagok, gazdagnék, arany huszártisztek és aranyifjak, színésznők és barátnők, a Víztoronyig, meg vissza. Mi, majom fiatalok, akik nem voltunk urak, összetettünk hárman-négyen egy gumirádlira valót, némely délután mink is ott feszítettünk hitelbe vett Gianaklis-szal a szánkban a ruganyos bőrülésen a Stefánián, a Stefánián.

Szép volt, mert elmúlt, mert régen volt.

Ti kedves öcséink, ti mai kis szerkesztők, kis festők, azért nem kell hogy irigyeljete. Sohse higyjétek, hogy az a mi ifjúságunk ünnep volt, boldogság volt. Megmondom nektek, mi is ki voltunk tiltva az életből, a fényből, a gondtalanságból; akkor sokkal több, sokkal szebb képzelődni, álmodni való volt a világon, hiába volt epekedni, remélni. Ti csak szegények vagytok és dühösek vagytok, mink szegények voltunk és csúnyán boldogtalanok voltunk.

Azt sajnálom a legjobban a Stefánián, hogy sohse jutott eszembe bemenni a Fővárosi Múzeumba, se a Földtani Intézetbe. Most meg már nem érek rá, mindig annyi dolgom van!